

# ELVIN POST

## GRONE VRIJDAG

*Ruim tien minuten nadat Winston Malone het geldkantoor was binnengegaan, kwam hij weer naar buiten. Het was intussen gaan regenen. Uitlaatgassen hingen als dichte mist boven het spiegelende asfalt. Malone hield met twee handen de Star Wars-sporttas vast en bracht hem omhoog, tot boven zijn hoofd. Hij leek recht op de eerste beschikbare taxi af te stevenen. Maar toen aarzelde hij, en in plaats van een taxi aan te houden, sloeg hij rechtsaf en begon hij in de richting van 15th Street te lopen. De sporttas nog steeds als een trofee boven zijn hoofd.*

*Het was verbijsterend te zien dat Malone de tas met geld gebruikte als bescherming tegen de regen. Blijkbaar maakte hij zich meer zorgen over de hoosbui, dan over de eerste politiesirenes die inmiddels door de straten galmden. Nu stak Malone 15th Street over, het rode stoplicht negerend, en nog altijd maakte hij geen aanstalten om een taxi aan te houden.*

*Bij de ingang van het geldkantoor was nauwelijks beweging waarneembaar. De mensen die naar buiten kwamen zagen er eerder uit als verwarde klanten dan als dapper personeel dat een crimineel achtervolgt.*

*Vijftig meter verderop gedroeg Malone zich nog altijd als een toerist. Hij liep op zijn gemak door en passeerde het Japanse restaurant aan de overkant van de straat, waarbij hij dicht langs de gebouwen schoof, daar waar het minder hard regende. De sporttas hield hij nog altijd boven zijn hoofd. Anderhalve minuut was verstreken, Malone was nog geen twee blokken van het geldkantoor verwijderd, en het enige waarover hij zich druk leek te maken was dat zijn haar nat werd.*

*De sirenes kwamen snel dichterbij, ze waren slechts enkele blokken van 8th Avenue verwijderd. Daarop verdween Winston in het Mexicaanse restaurant waar hij even tevoren nog had geluncht.*

# I

*Zes uur en achteenvijftig minuten eerder*

‘Winston?’

Winston Malone hield zijn ogen stijf dicht, deed net alsof hij zijn vrouw niet hoorde.

‘Hoor je de wekker niet?’ vroeg Cordelia nu.

Het gejengel van Jennifer Lopez was moeilijk te negeren, zeker omdat Cordelia het volume zoals gewoonlijk harder had gezet. Winston bromde wat onverstaanbaars en draaide zich op zijn zij, waarna hij zijn rechterhand uitstak om het gezicht van zijn vrouw te strelen. Naast zich voelde hij slechts het koude onderlaken.

‘Winston?’ Cordelia stond in de deuropening naar hem te kijken. Haar stem klonk nu dringender en viel niet langer te negeren.

Dus schraapte Winston zijn keel en zei: ‘Zet de wekker maar uit.’

Toen Jennifer Lopez doodleuk verderging met uitleggen dat ze, ondanks het feit dat ze eerst niets had en nu héél veel, zich nog steeds hetzelfde meisje als vroeger voelde, en Cordelia geen aanstalten leek te maken zijn verzoek in te willigen, stak Winston zijn hand uit naar het nachtkastje en tastte de wekkerradio af op zoek naar het juiste knopje. Nadat hij ongewild van zender was veranderd, en achtereenvolgens de Red Hot Chili Peppers, Anastacia en flarden van een of ander klassiek stuk had moeten aanhoren, zuchtte hij en fluisterde: ‘Shit’. Pas toen richtte hij zich op, gluurde vluchtig naar het apparaat en gaf een zachte tik op de *alarm off*-knop. Vervolgens trok hij de dekens recht en probeerde hij verder te slapen.

‘Winston, wat ben je nou toch aan het doen?’

‘Ik slaap nog even door.’

‘Maar het is halfzeven geweest, zo mis je de pont.’

Met tegenzin deed Winston zijn ogen open. Hij keek op naar zijn vrouw, die nu in de kamer stond. Met haar ene hand hield ze een om haar natte haar gedrapeerde handdoek op zijn plaats en in haar andere hand hield ze een sigaret. Cordelia wachtte op een verklaring.

Winston tikte een sigaret uit een pakje Gauloises en zei: ‘Ik heb de laatste tijd veel nagedacht.’

‘Waarover?’ vroeg Cordelia achterdochtig, alsof nadenken voor iedereen behalve Winston Malone jr. was weggelegd.

Hij keek aandachtig naar zijn vrouw, die in haar badjas verdomd veel leek op Pam Grier in die Tarantino-film, *Jackie Brown*. Het enige verschil was dat Cordelia geen tas had met... hoeveel was het ook alweer, het bedrag waarmee de stewardess er aan het einde van de film vandoor ging? Winston kon het zich niet herinneren. Wel herinnerde hij zich dat het genoeg was voor een happy ending. En daar draaide uiteraard alles om, happy endings. Niet alleen in films, maar ook, en misschien zelfs wel in het bijzonder, in het echte leven. Winston had er de laatste tijd veel over nagedacht. En vooral over het verontrustende gebrek eraan in zijn eigen leven. Terwijl hij over zijn probleem had gepiekerd, was hem één ding pijnlijk duidelijk geworden. Happy endings zaten niet in het assortiment van de supermarkt. Je moest er voortdurend naar uitkijken, maar je moest tegelijkertijd beseffen dat het heel goed mogelijk was dat je er nooit van je leven een zou tegenkomen. Het waren net onzichtbare goudmijnen, die happy endings, stilletjes wachtend tot ze werden ontdekt, maar – allemachtig – wat waren ze moeilijk te vinden.

Halverwege de evaluatie van zijn probleem waren hem plotseling de woorden van zijn vader – wijlen Winston Malone sr., overleden toen Winston acht jaar oud was – te binnen geschoten. Woorden die zijn vader tot hem had gericht vlak voordat hij naar Vietnam was vertrokken (‘Papa gaat daar een probleempje oplossen,’ had zijn moeder gezegd), waarna hij uiteindelijk als nummertje in een statistiek was geëindigd. Zijn vader had gezegd: ‘Geen enkel individu op deze wereld – dat geldt ook voor jou, Winston – zal ooit iets be-

reiken, zonder enig initiatief te tonen in de juiste richting. Knoop dat stevig in je oren en dan komt het verder wel goed met je.'

Zich volledig bewust van de zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht keek Winston naar zijn vrouw. Hij probeerde zich Cordelia nu voor te stellen met een grote tas met geld onder haar arm en zonder die bezorgde uitdrukking op haar gezicht. Zoals de stewardess, Jackie Brown. Misschien was het beter als hij haar op de hoogte bracht van zijn plannen. Gewoon hier, midden in de slaapkamer. Dan konden ze daarna nog even vrijen. Winston overwoog deze mogelijkheid zorgvuldig, bestudeerde ondertussen het vlinderbehang, en besloot dat hij het zou doen. Maar hij zou niet alles tegelijk verklappen. Eerst moest hij haar nieuwsgierig maken. Hij zou het mooiste voor het laatst bewaren.

Intussen stond Cordelia driftig aan haar sigaret te zuigen. Ze keek hem geconcentreerd aan en probeerde waarschijnlijk zijn gedachten te lezen met behulp van die reiki-krachten waar ze de laatste tijd zoveel mee in de weer was.

'Waarover?' herhaalde Cordelia bezorgd. 'Waaróver heb je nagedacht? Winston, als je iets doms hebt gedaan raad ik je aan het nu meteen te zeggen.'

'Over onze toekomst.' Winston probeerde zijn stem zo mysterieus mogelijk te laten klinken, zoals ze dat deden in soapseries, elkaar belangrijke dingen vertellen zonder het werkelijk te zéppen.

'Wat is daarmee,' zei Cordelia. Het klonk niet als een vraag.

'Ik wil er iets aan doen.'

'Je wilt iets aan onze toekomst doen?'

Winston nam een trekje van zijn sigaret. 'Precies.'

'Wat dan?'

'Lieverd, vind je het goed als we het er straks even over hebben?' Hij kon bijna niet wachten het haar te vertellen.

'Wat bedoel je met "straks"? Als je officieel werkloos bent?'

'Kom nou toch, doe niet zo kattig. Ik zorg toch goed voor je? Doe nou niet net alsof ik onverantwoord bezig ben. Dat verdien ik niet na al die jaren.'

'Misschien verdien je "al die jaren" niet, Winston! Wat moeten we beginnen als je je baan kwijt bent?'

Dit was het juiste moment. Winston zag hoe zijn vrouw hem met samengeknepen oogleden aankeek, wachtend op uitleg. 'Heb je er weleens aan gedacht dat ik die baan misschien helemaal niet nodig heb?' *Boem*. Recht voor zijn raap. Nou zij weer.

'Winston,' zei Cordelia, 'als je vandaag niet op tijd op je werk bent, word je ontslagen. Besef je dat wel?' Ze negeerde zijn vraag alsof hij hem niet had gesteld.

'Ben je van plan ook maar enige aandacht te besteden aan wat ik te zeggen heb?'

'Nee, Winston. Misschien kan ik dat maar beter niet doen. Wil je me gaan vertellen dat je je baan niet meer nodig hebt, is dat het? Goed. Vertel me dan maar eens wie de rekeningen gaat betalen. De kerstman? Nee lieverd, voor één keer in je leven heb je helemaal gelijk: ik ben inderdaad niet van plan aandacht te besteden aan wat je te zeggen hebt. Weet je waarom niet? Omdat er alleen maar gebakken lucht uit jouw mond komt. Daarom besteed ik er geen aandacht aan. Het is treurig, maar het is niet anders. Na veertien jaar met jou, Winston, heb ik geleerd maar aan één ding aandacht te besteden. Ik heb geleerd aandacht te besteden aan wat je dóét. Helaas is dat het enige wat telt bij jou. Mensen op Wall Street, die kunnen rare dingen zeggen en toch rijk worden, maar jij niet Winston, want jij zegt altijd de verkeerde dingen. Jij moet alleen dingen dóén. Jij moet wérken.'

Zie je wel? dacht Winston. Hij had gelijk, Cordelia luisterde niet naar hem. Moest je haar nou zien, ze leek wel een schooljuffrouw die verkeersles geeft aan kleuters, en ze was nog lang niet klaar.

'Je wéét dat je wordt ontslagen. Higley heeft je dat persoonlijk verteld aan de telefoon. Lijd je nu ook al aan geheugenverlies?'

Winston fronste zijn wenkbrauwen.

'Vertel me nou niet dat je het bent vergeten.'

'Nee, ik weet het nog wel. Ik ben alleen een beetje verbaasd. Want als Higley, zoals jij beweert, mij dit persoonlijk heeft meegedeeld, en ik het aan niemand heb verteld, hoe kun jij het dan weten? Heb je weer stiekem zitten meeluisteren via het andere toestel?' Hij keek haar streng aan.

Cordelia schudde driftig haar hoofd. 'Nee, Winston. Ik heb niet

stiekem meegeluisterd. Ik weet ervan omdat Higley de volgende dag nog een keer belde, toen jij op je werk was, en omdat hij me toen verzekerde dat je wat hij had gezegd serieus moest nemen, je weet wel, over dat je in de komende zes maanden niet één dag meer ziek mag melden. Hij zei dat je het moest zien als een ultimatum. Als je je er niet aan houdt, komt er narigheid van. Hij wilde dat ik ervoor zorgde dat je begreep wat hij bedoelde.'

'Hij heeft je gebeld? Die zakkenwasser heeft jou gebeld om me duidelijk te maken wat een ultimatum is?'

'Ja.'

'Ik begrijp wat een ultimatum is. Uit mezelf,' zei Winston bedaard, terwijl hij bedacht dat Wayne Higley tamelijk dicht bij de waarheid zat, wat de narigheid betreft, behalve dan dat degene die met de narigheid te maken zou krijgen geen Winston Malone heette.

Cordelia zei: 'Als jij begrijpt wat een ultimatum is, Winston, waarom zit je dan nu niet op de pont?'

'Als ik het me goed herinner, probeerde ik je dat net uit te leggen. Maar jij lette niet op omdat ik niet op Wall Street werk. Dus mijn baas denkt dat ik niet weet wat een ultimatum is?'

'Hij raadde me aan je de betekenis van het woord nog eens uit te leggen.'

'Hij raadde het je aan. Hij zei niet dat je het móést doen?'

'Maakt het wat uit?'

'Reken maar dat het wat uitmaakt. Geloof me, Cordelia, het kan zijn toekomst veranderen. Het toeval wil namelijk dat ik Higley vanmiddag met een bezoek ga vereren, en mijn houding tijdens dat bezoek hangt grotendeels af van wat hij tegen jou heeft gezegd.'

'Vanmiddag? Waar heb je het over? Waarom ga je bij Higley op bezoek?' vroeg Cordelia. 'Ben je van plan vandaag vrij te nemen en wél je salaris te gaan ophalen? Vergeet het dan maar, Winston. Higley betaalt je geen cent meer. Dat heeft hij me ook gezegd. Als je niet komt, krijg je niet uitbetaald. Wat wil je nou weer voor smoes gaan verzinnen?'

'Ik heb wanhopig mijn best gedaan je te vertellen waarom ik bij Higley op bezoek ga vanaf het moment dat we met dit gesprek be-

gonnen, maar ik ben bang dat je me de kans niet geeft uit te praten.'

Cordelia's ogen werden groot van schrik. 'Winston? Als jouw bezoek aan Higley ook maar iets te maken heeft met wat je daarnet zei, over dat je iets aan onze toekomst wilde doen, dan wil ik er niets van weten, is dat duidelijk?' Ze keek hem nu aan met een andere uitdrukking op haar gezicht, alsof ze hoopte dat hij zijn mond open zou doen en zou zeggen: nee, daar heeft het helemaal niets mee te maken, ik ga gezellig een kopje thee drinken bij Higley.

Maar hij ging niet bij Higley op de thee.

'O shit, Winston... Ik heb ineens een heel slecht voorgevoel over deze dag.'

Ze keek op haar horloge en schudde mismoedig haar hoofd. 'Je hebt de pont gemist en bent... nú ontslagen.' Er verschenen tranen in haar ogen. 'We raken alles kwijt. Ik verdien niet genoeg in mijn eentje...'

Winston sloot zijn ogen en haalde diep adem. Hij dwong zichzelf geduld te hebben. Toen zei hij: 'Oké. Ik ben ontslagen. Aangezien we nu alle tijd van de wereld hebben, kun je vast wel een paar minuten missen om me een aantal dingen te laten uitleggen? Of ben je van plan de hele dag door te gaan met zaniken?'

Hij wachtte af en luisterde, zijn ogen nog altijd gesloten.

Het gezanik was opgehouden.

Godzijdank.

Maar toen hij zijn ogen opende, zag hij dat Cordelia weg was. De handdoek die om haar hoofd had gezeten, lag nu op de grond naast Winstons witte gympen. Cordelia was nergens te bekennen, lichtge-  
raakt als altijd. Misschien dacht ze dat Winston zin had in verstoppertje? Dat was niet het geval. Hij was niet van plan ergens anders naar haar te zoeken dan onder de dekens.

'Cordelia?'

Geen antwoord.

Hij riep haar nog eens, maar opnieuw zonder resultaat. Dus trok hij de dekens hoog op en dacht hij grijnzend terug aan de droom die hem vannacht en vele nachten ervoor had gekweld, maar die na vandaag nooit meer zou terugkeren: het was vroeg in de avond, de schemering viel over Manhattan, en Winston slenterde met Cordelia aan

zijn arm in de richting van het restaurant van Robert de Niro in Greenwich Street, de Tribeca Grill. Op het moment dat Winston het restaurant wilde binnengaan, kwam er een reusachtige uitsmijter naar buiten die hem demonstratief de weg versperde. Achter de brede schouders zag Winston tafellakens van smetteloos wit katoen, roodbruine bakstenen muren gedecoreerd met kunstwerken van wijlen Robert de Niro sr., en deftig uitziende mannen en vrouwen in avondkleding. En ter hoogte van de mahoniehouten bar in het midden van het restaurant stond Robert de Niro zelf, gemoedelijk pratend met wat vrienden.

‘Ik ken jou, Winston Malone. Jij komt er niet in,’ zei de uitsmijter, waarop Winston hem vroeg of hij voor deze ene keer een uitzondering wilde maken. Daarop begon de uitsmijter stevast hard te lachen – het meest vernederende deel van de droom – en keek De Niro vanaf de bar misprijzend in hun richting. Vervolgens zei de uitsmijter tegen Winston dat mensen zonder geld niets te zoeken hadden in de Tribeca Grill en hij raadde Winston aan het eens bij Mc Donald’s te proberen, waar een soepeler deurbelid werd gevoerd.

Vanaf dat moment probeerde Winston het elke keer met een ander excuus. Hij zei dat hij De Niro moest spreken, dat hij de acteur van vroeger kende. Hij zei dat hij een baseballpet met de naam van het restaurant erop wilde kopen, een souvenir voor zijn nichtje uit Indiana die op bezoek was in New York. Hij zei dat hij alleen maar even gebruik wilde maken van het toilet, dat mocht toch wel? Of hij smeekte de uitsmijter simpelweg of hij hem alsjeblieft voor één keer-tje wilde binnenlaten. Maar de uitsmijter ging nooit opzij. De vorige keer dat Winston de droom had gehad, een week geleden, zei hij tegen de uitsmijter: ‘Luister vriend, dit is een droom. Dat weet jij net zo goed als ik. En in dromen kan alles. Ga dus opzij en laat me binnen.’ De uitsmijter had met een zucht geantwoord dat hij ook wel wist dat dit een droom was, maar dat Winston zelfs in zijn dromen geen schijn van kans maakte om een tafel te krijgen in het restaurant van Robert de Niro.

Vannacht was de droom anders verlopen. Winston had de uitsmijter in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk gemaakt dat

hij binnenkort zou komen eten. Niet in een droom, maar in de werkelijkheid. Net toen hij de uitsmijter nog iets wilde toevoegen had Cordelia plotseling het woord genomen. Dat gebeurde regelmatig in de droom en zijn vrouw had altijd dezelfde tekst: 'Winston, dat geluid wat je hoort, is het geluid van de wekker.'

Door het vermoeiende gesprek met zijn vrouw van daarnet was Winston helemaal vergeten hoe tevreden hij was geweest met de manier waarop hij de uitsmijter deze keer van repliek had gediend. Als Cordelia hem niet had onderbroken...

Hoewel Cordelia Malone zich altijd bewust was geweest van het feit dat haar man verschilde van de gemiddelde echtgenoot van deze wereld, had ze zich nooit écht zorgen over hem gemaakt. Niet tot vanochtend, toen hij plotseling op die vreemde toon tegen haar was gaan praten. Op een toon die ze nooit eerder van hem had gehoord. Winston had gebazeld over 'iets aan hun toekomst doen' terwijl hij op datzelfde moment zijn baan kwijtraakte.

In eerste instantie had ze zijn gedrag met een korreltje zout genomen, ze had gedacht dat hij weer een of andere film had gezien en dat hij een volledig geschift personage imiteerde. Daar was op zich niets ongewoons aan, hij deed het voortdurend. Normaal gesproken viel hij na een paar minuten uit zijn rol, werd weer gewoon Winston, kleepte zich aan en ging braaf naar zijn werk.

Maar vandaag niet. Hij was doorgegaan met acteren totdat Cordelia tegen zichzelf had gezegd: jezus, dit zou weleens blijvend kunnen zijn. Hij is een van zijn personages geworden. Na al die tijd. Ook zijn laatste beetje realiteitszin opgeslokt door de televisie.

En er was nog iets anders... Er was vanochtend iets veranderd aan zijn houding. Maar wat? Cordelia kon het niet uitstaan dat ze er niet de vinger op kon leggen wat precies het alarm in haar hoofd had laten afgaan. Ze probeerde terug te denken. Ze had niets vreemds geconstateerd tot Winston had gezegd: 'Ik heb de laatste tijd veel nagedacht', wat betekende dat hij haar iets te zeggen had. Was dat het, wat haar dwars zat? Het feit dat Winston haar iets te zeggen had? Nee, besloot ze, dat was niet het enige. Hij zei voortdurend dingen tegen haar.

Het was de manier waarop hij het had gezegd die haar als anders in de oren had geklonken.

*Ik heb de laatste tijd veel nagedacht.* Met die sinistere glimlach op zijn gezicht.

Alsof hij wilde dat ze luisterde naar wat hij te zeggen had.

Plotseling wist ze het. Dat was het. Winston had gewild dat ze luisterde naar wat hij te zeggen had. Alsof hij ergens haar goedkeuring voor nodig had.

Vanaf dat moment was haar gevoel van paniek snel toegenomen. Oké, had ze zichzelf streng voorgehouden: rustig blijven, zet het even uit je hoofd, geef hem de tijd de zaken op een rijtje te zetten. Zorg eerst dat je zelf rustig wordt. Ga de keuken in en maak een kop kruidenthee. Neem je ontbijt, neem een Advil, je hoeft nog niet naar je werk. Alles komt goed.

Maar nu was het acht uur en alles was nog steeds hetzelfde. Het enige verschil na negentig tergend lange minuten was dat Winston eindelijk uit bed was gekomen. Hij zat naast haar op de dure zwartleren bank, het enige meubel in het hele appartement dat minder dan een jaar oud was. Winston en Cordelia zaten verder uit elkaar op de bank dan gebruikelijk. Winston rookte een sigaret, nipte koffie uit een gele mok met in het rood de tekst *World's Best Husband* erop, en staarde naar de tv. Zijn haar was nog nat van het douchen.

Cordelia nam haar derde Advil. Over twintig minuten moest ze naar haar werk. Ze slikte de capsule weg met een slok thee en keek haar echtgenoot aan. Winston tuurde dromerig naar zijn gele mok en zei: 'Cordelia? Heb jij er weleens bij stilgestaan dat een heleboel dingen in de wereld oneerlijk zijn verdeeld?'

Cordelia zei niets.

Dus herhaalde Winston na een paar seconden zijn vraag. Terwijl hij dat deed, observeerde hij hoe ze zat te kijken – of heel erg haar best deed hem te doen geloven dat ze zat te kijken – naar een herhaling van *While The Earth Spins*. Waarbij ze hem tijdens elk reclameblok op een vernietigende blik trakteerde.

Zoals nu.

Ten slotte vroeg ze: 'Wat bedoel je?'

Winston haalde zo onverschillig mogelijk zijn schouders op en nam een trekje van zijn sigaret. Terwijl hij de rook door zijn neus uitblies, zei hij: 'Wat ik bedoel is: heb je weleens met de gedachte gespeeld dat het... ook anders zou kunnen. Dat je in een situatie zou kunnen belanden waardoor je als het ware wordt gedwongen bepaalde dingen in je leven te veranderen?'

'Winston, zo cryptisch praat je nooit,' zei Cordelia. 'Ik begrijp je niet. Hoe bedoel je: "dat je wordt gedwongen dingen te veranderen"?'

Mooi. Hij had haar weer aan de praat.

Winston wierp een vluchtige blik op Cordelia, die stijfjes aan de andere kant op de bank zat, haar mond half open. Ze keek naar een reclame met een actrice van wie Winston de naam was vergeten. Hij kon er niet tegen wanneer hem dat overkwam. De naam lag op het puntje van zijn tong, maar was niet van plan om naar buiten te komen. Claudia... Claire... Shit.

Cordelia maakte een grommend geluid en staarde hem aan. 'Luister. Ik ben niet van plan energie te verspillen door met je in discussie te gaan. Daar bereik ik toch niets mee, zoveel is me inmiddels wel duidelijk. Je hebt die blik in je ogen... die blik die me vertelt dat je op het punt staat de boel grondig te verzieken, zonder dat iemand je kan tegenhouden. Wil je er een puinhoop van maken, Winston? Ik vind het prima. Doe me alleen één plezier en bespaar me de details, oké? Ik wil ze niet horen.'

'Wat jij wilt,' zei Winston. Hij zou het haar net zo goed vanavond kunnen vertellen, ergens in een luxe en comfortabele hotelkamer – zonder het risico dat het plafond naar beneden kwam en zijn verhaal onderbrak – of waar ze op dat moment ook zouden zijn.

Hij zou wachten tot erna. Hij liet zijn sigaret in het bodempje koffie vallen. 'Ben jij tussen één en twee op je werk?'

'Wil je dat ik óók thuisblijf?' Nog steeds geïrriteerd. Ze propte nog een Advil in haar mond, haar vierde, alsof het snoepjes waren.

'Ik wil alleen maar weten waar ik je kan bereiken. Hoe laat heb je lunchpauze?'

'Van halftwee tot halfdrie. Hoezo?'

'Sla je lunchpauze vandaag over. Eet maar een paar bagels aan je bureau.'

‘Wat?’

‘Doe nou maar gewoon wat ik zeg. Blijf aan je bureau zitten en neem de telefoon aan, afgesproken?’

‘Maar wat ben je in hemelsnaam van plan?’

‘Ik ben van plan je heel gelukkig te maken,’ antwoordde Winston. Hij kwam overeind van de bank en greep zijn blauwe sportjasje van de leunstoel in de hoek van de kamer. Toen gaf hij Cordelia een vluchtige kus op haar wang, en beende met grote passen in de richting van de voordeur. Hij sloeg hem achter zich dicht voordat ze een volgende vraag kon stellen. Wat hij tegen haar had gezegd, was allemaal waar. Hij was van plan haar heel gelukkig te maken. Hij was ook van plan zichzelf heel gelukkig te maken.

Maar eerst moest hij nog even iets ophalen.

Eerste druk 2004  
Vijfde druk 2005

ISBN 90 414 0987 4  
© 2004 Elvin Post

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam  
Omslagfoto Getty, Hulton Archive, Robert Golden  
Foto auteur Judith Dekker

Verspreiding voor België:  
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem